

# РЕШЕНИЕ

№ 23869

гр. София, 10.07.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 27.06.2025 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Радина Карамфилова

**ЧЛЕНОВЕ:** Николай Димитров  
Ивета Стефанова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **1783** по описа за **2025** година докладвано от съдия Ивета Стефанова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на "ТИТАН ПРОПЪРТИС" ООД, [населено място] против Решение № 3796 от 21.08.2024 г. по АНД № 1108/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 21-ви състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 38-156/12.12.2023 г., издадено от председателя на Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС/Агенцията), за наложена на дружеството на основание чл. 116, ал. 1, т. 2 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП) имуществена санкция в размер на 2 000 (две хиляди) лева за нарушение на чл. 54, ал. 1, вр. с чл. 15, ал. 1 ЗМИП.

По поддържаните оплаквания за неправилност на атакувания съдебен акт поради нарушение на закона – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК, се иска отмяната му и решаване на спора по същество с присъждане на деловодните разноски.

Противно на възприетото в съдебното решение, касаторът счита, че не е налице вмененото му противоправно деяние, отъждествявайки извършването на справка в Търговския регистър, респ. - разпечатката на документи от него, с дължимото идентифициране по смисъла на специалния закон. С доводи за маловажност на случая – формален характер на нарушението, липса на настъпили вредни последици, отсъствие на предходно санкциониране по ЗМИП, несъответствие на ангажирането на административнонаказателната отговорност с целта на закона – претендира приложение на разпоредбата на чл. 28 ЗАНН.

Ответникът – председателят на ДАНС, оспорва жалбата. С отричащи основателността ѝ доводи, моли съдебното решение да се остави в сила.

Заклучението на участвалия в производството прокурор е за основателност на касационното оспорване.

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в срок и срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт.

Разгледана по същество на посочените в нея основания и в обхвата на служебната проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, настоящият касационен състав я намира за неоснователна.

За да потвърди оспореното наказателно постановление, районният съд е извършил цялостна въззивна проверка в пределите, очертани от чл. 314 НПК, вр. с чл. 84 ЗАНН. Приел е, че актът по чл. 58д, т. 1 ЗАНН е издаден при спазване на процесуалните правила по установяване на нарушението и налагане на санкцията, в т.ч. относно сроковете по чл. 34 ЗАНН. От събраните в хода на съдебното производство писмени доказателства и свидетелски показания е формирал извод за неизпълнение от страна на проверяваното дружество на задължението му за предварителна и надлежна документална идентификация на клиент-юридическо лице – „ДСТ КОНСУЛТ“ ЕООД. Счел е, че отсъствието на дължимото идентифициране правилно е квалифицирано от административнонаказващия орган като нарушение на чл. 54, ал. 1, вр. с чл. 15, ал. 1 ЗМИП. С аргумент за засягане на важни обществени отношения и констатирани от контролните органи множество нарушения при идентификацията на клиенти на дружеството, съдът е отрекъл приложимостта на чл. 28 ЗАНН към спорното правоотношение. Индивидуализираната в минимален размер имуществена санкция е преценил като съответна на тежестта на нарушението.

Решението е правилно.

В конкретния случай е безспорно, че при извършената от контролните органи проверка на място на "ТИТАН ПРОПЪРТИС" ООД е констатирана липса на документите по чл. 54, ал. 1 ЗМИП по отношение на клиент - „ДСТ КОНСУЛТ“ ЕООД, с когото санкционираното лице е установило делови взаимоотношения на 21.06.2023 г. по силата на сключен анекс за прехвърляне към юридическото лице на задълженията по договор от 22.05.2023 г. за посредничество за придобиване на недвижим имот с възложител - Д. Ц., по който правоприемникът е извършил плащане на уговореното възнаграждение при сключване на анекса - 21.06.2023 г. Поради отсъствието им в клиентското досие проверяващите длъжностни лица са изискали документи и/или писмени обяснения относно прилагането на чл. 54 ЗМИП. В отговор от 18.09.2023 г. дружеството изрично е заявило, че идентифицирането на клиенти-юридически лица се извършва посредством справка в Търговския регистър (ТР) и преглед на учредителния договор или акт, без самата проверка да се документира с оглед публичния характер на регистъра. На 06.11.2023 г. след предявяване на съставения акт за установяване на административно нарушение (АУАН) привлеченото към административнонаказателна отговорност лице е подало възражение, въвеждайки твърдение за своевременно извършена справка в ТР и снабдяване с извлечение от същия на изискуемите документи. Към възражението са приложени разпечатки на: електронно съобщение от Д. Ц., съдържащо данни от личната му карта, декларации по Търговския закон и по ЗМИП, учредителен акт, решение за учредяване на ЕООД, съгласие за приемане на управление и образец от подписа, както и протокол за извършена документална проверка на „ДСТ КОНСУЛТ“ ЕООД, датиран от 22.05.2023 г. саморъчно от съставителя му.

Въз основа на тези фактически установявания административнонаказващият орган е издал обжалваното наказателно постановление, с което "ТИТАН ПРОПЪРТИС" ООД е санкционирано за неидентифициране на клиент – юридическо лице съобразно изискванията на закона –

нарушение на чл. 54, ал. 1, вр. с чл. 15, ал. 1 ЗМИП.

Спорът по делото не е по фактите, а по тяхната правна оценка. Разрешаването му се концентрира върху отговора на въпроса дали извършването на справка в публичен регистър изпълнява изискването за идентифициране на юридическо лице – клиент на задължен субект по ЗМИП и налице ли са предпоставките, обуславящи приложение на института на маловажност на нарушението.

Съответно на доказателствата и на материалния закон е заключението на въззивния съд за правомерно ангажиране на административнонаказателната отговорност на касатора.

Бидейки дружество, извършващо по занятие посредничество при сделки с недвижими имоти, касаторът има качеството на задължено лице по чл. 4, т. 18 ЗМИП. Една от предвидените в закона мерки, които дружеството е обвързано да прилага представлява комплексна проверка на клиентите, включваща идентифицирането им и проверка на тяхната идентификация въз основа на документи, данни или информация, получени от надеждни и независими източници – чл. 3, т. 1, чл. 10, т. 1 ЗМИП. Надлежността на изискуемата идентификация на юридически лица се преценява въз основа на два нормативни критерия - относно времето и начина на извършването ѝ, регламентирани съответно в чл. 15, ал. 1 и чл. 54, ал. 1 ЗМИП. По аргумент от цитираните разпоредби (в относимата към казуса редакция), за да е налице годно изпълнение на посоченото задължение, идентифицирането следва да е осъществено преди установяването на делови взаимоотношения с клиента, като в общата хипотеза на юридически лица и други правни образувания (ал. 1 на чл. 54 ЗМИП) е дължимо представяне на оригинал или нотариално заверено копие на официално извлечение от съответния регистър за актуалното им състояние и заверено копие от учредителния договор, учредителния акт или от друг документ, необходим за установяване на данните по чл. 54, ал. 4 от същия закон. Отклонението от въведените от законодателя правила относно идентификацията на клиент е окачествимо като неизпълнение на конкретно вменената на отговорното лице мярка за превенция изпирането на пари, респ. – осъществява състава на административно нарушение, санкционирано съгласно административнонаказателната разпоредба на чл. 116, ал. 1 ЗМИП.

Релевираните с касационната жалба доводи не опровергават извода за ненадлежна идентификация на клиента – юридическо лице.

Противно на представата на касатора справка в ТР по хипотеза не е отъждествима с представянето на посочените в разпоредбата на чл. 54, ал. 1 ЗМИП документи, към които законът предявява и определени изисквания относно формата на представянето им, нито може да субституира дефинираното от приложимата правна норма като надлежно изпълнение на задължението за идентификация на клиента.

Несъстоятелно е базираното на представените с възражението срещу АУАН документи твърдение за отсъствие на признаците от състава на нарушението от обективна страна.

Освен учредителния акт, който не отговаря на изискването за заверка, нито е установимо кога дружеството се е снабдило с него, останалите документи, на които се позовава задълженото лице, са неотносими към хипотезата на чл. 54, ал. 1 ЗМИП. Непротивопоставим с оглед характера му на частен документ без достоверна дата (арг. – чл. 181 ГПК) е и протоколът от 22.05.2023 г., удостоверяващ предприети от задълженото лице действия по идентифициране на клиента. Датирането му саморъчно от автора, а не чрез генериране на дата от автоматизиран деловоден софтуерен продукт, го лишава от обвързваща сила досежно момента на съставянето му, а представянето му едва след привличането на проверяваното лице към отговорност е индиция, че не се е съдържал в клиентското досие. Аргумент за антидатирането му се черпи и от факта, че страна по първоначално сключения на 22.05.2023 г. договор за посредничество не е „ДСТ

КОНСУЛТ“ ЕООД, а физическо лице – Д. Ц., подлежащо на идентифициране на собствено основание към онзи момент.

Доказателствата по делото в тяхната съвкупност кореспондират на изявлението на дружеството в писмените му обяснения до контролните органи относно начина на идентифициране на клиентите – юридически лица, а именно - да се извършва справка в ТР, респ. – преглед на документа за учредяване, без да се документират по съответния ред предприетите действия по идентификация. Неналичността по отношение на „ДСТ КОНСУЛТ“ ЕООД на оригинал или нотариално заверено копие на официално извлечение от съответния регистър за актуалното състояние и заверено копие от учредителния акт или от друг документ, допустим по чл. 54, ал. 1 ЗМИП, е равнозначна на неидентифициране на клиент – юридическо лице по надлежния ред, попадащо в обхвата на правилно приложената от административнонаказващия орган санкционна разпоредба.

Споделими са съжденията на съда, отричащи приложение на института на маловажност към процесното противоправно деяние.

Нарушението не е резултатно, а формално, затова и изследването на въпроса за конкретно негативно изменение на обществените отношения е неотносимо към маловажността. Без значение е и обстоятелството за липса на предходно санкциониране на дружеството за нарушение по ЗМИП – то би могло да бъде евентуално взето предвид при определянето на размера на санкцията, а не при преценката на предпоставките по чл. 28 ЗАНН. Деянието не се отличава от обикновените, типични случаи на нарушения от този вид, а това е основание да се изключи маловажността му. Накърняването на обществените отношения, обект на защита с административнонаказателната норма, е последица от правнорелевантния факт на неизпълнение на задължението за надлежно идентифициране като една от мерките за постигане целта на специалния закон. Интензитетът на отрицателно въздействие към момента на нарушението, обусловен и от установената неправомерна практика на дружеството по идентифициране на клиентите – физически и юридически лица, не предполага квалифициране на случая като маловажен.

Неприложимостта на чл. 28, вр. с §1, т. 4 от ДР на ЗАНН произтича от значимостта на регулираните със ЗМИП обществени отношения, свързани с мерките за превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари. Обезпечаването на прозрачност на движението на финансовите ресурси и на ефективни и възспиращи механизми за противодействие изпирането на пари предполага засилена защита и постигане на превантивната цел на санкцията.

Изложеното мотивира заключение за законосъобразност на оспореното наказателно постановление. Достигайки до същия извод, въззивният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. 1, пр. 1 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд - София град, XXII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3796 от 21.08.2024 г., постановено по АНД № 1108/2024г. по описа на Софийски районен съд, НО, 21-ви състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: